

No tan lluny

La publicació d'aquest conte ha rebut un ajut de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, Fundació Pública de la Diputació de Lleida.

També ha estat recolzat per Bao-Bap Teatre i el projecte «Alcarràs té colors». De fet, aquest conte existeix gràcies a ells.

© del text, Mertxe Paris i Leza
© de les il·lustracions, Laura Garcia i Caberol
© d'aquesta edició, Mosaics Llibres

Primera edició: abril 2016

Coordinació de l'edició: Mosaics Llibres (www.mosaicsllibres.com)
Maquetació d'Estudi Purpurink
Impressió i enquadernació: Anigraf
Impressió en paper llure de color i provinent de boscos
de cultiu gestionats segons criteris de sostenibilitat.
Impressió a Catalunya

ISBN: 978-84-945416-0-5
DL: B 7845-2016

No tan lluny

LAURA GARCIA | MERTXE PARÍS

Grua

I I f. [ZOO] [LC] Ocell de la família dels gruïds, d'1,2 metres de llargada, de plomatge gris cendrós amb el coll negre, amb una falsa cua formada per les plomes de les ales.

PRÒLEG

Molts tenim la sort d'haver nascut, viure, treballar o participar d'alguna manera en la vida d'un poble molt estimat com és Alcarràs.

És un lloc on, d'un temps ençà, s'hi aixopluguen «molts colors».

Persones de diferents orígens, costums i religions que tenen un denominador comú: conviure, respectar-se, comprendre la diversitat, compartir espais i accions. En resum, trobar la manera d'entendre i viure la vida en pau.

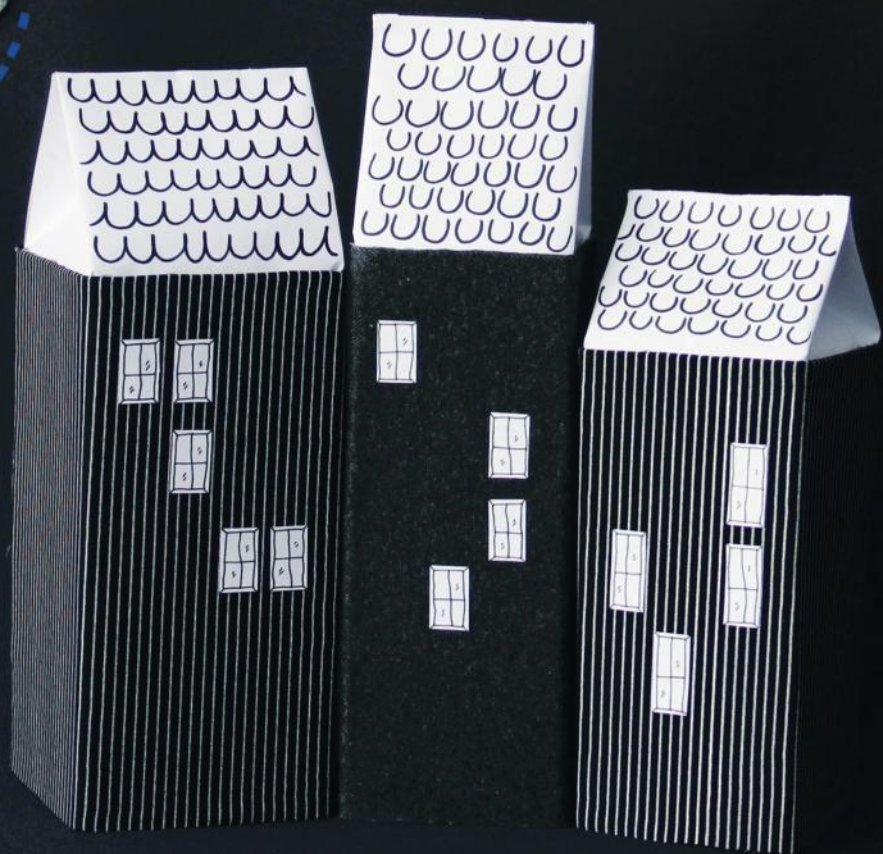
Aquest conte, des de la perspectiva d'unes aus que ho veuen tot des de l'altura del seu vol, explica als nens i les seves famílies que hi ha una convivència entre éssers molt diferents en el seu aspecte. També incideix en el fet que mai ens hem de deixar portar pel que hem sentit, ens han contat o les aparences.

Així que, hem de conèixer les situacions i les informacions per nosaltres mateixos, sense influències ni intermediaris.

Pepita Puigpinós i Gari

Mestra de l'escola Comtes de Torregrossa d'Alcarràs (1979-2013).

Una alcarrasina més.

Des de petita la grua Adela havia sentit que l'altra banda del riu era un territori prohibit, on no s'hi podia volar.

Segons les grues que s'hi havien atrevit i que n'havien tornat (no totes ho havien pogut fer), l'altra banda del riu era un lloc en blanc i negre, on no verdejaven els arbres, ni tampoc blavejava el cel. Tot era gris, avorrit i fosc.

A més, els estranys éssers que l'habitaven eren metàl·lics, tenien quatre rodes, no somreien mai i sempre corrien. També parlaven a cop de clàxon i s'alimentaven d'un líquid negre i oliós que feia una pudor espantosa.

Però l'Adela es va anar fent gran i amb ella
també va créixer la curiositat de saber com
n'era el món més enllà del riu.

Una tarda d'estiu, l'Adela volava en fila amb la seva família buscant petits insectes per menjar.

De cop i sense avisar, una violenta tempesta, acompanyada de borrasca, va descarregar llamps electrizants, trons molt sorollosos i pedres de la mida d'un ou de gallina.

La bandada de grues, sorpresa per l'agressivitat de la tempesta, van descendir amb fúria, buscant un aixopluc segur. Ho van fer totes, menys una.

Una ràfega de vent més forta va desplaçar l'Adela uns metres fora de la fila.

Quan es va poder tornar a incorporar, allí ja no hi havia cap grua. Estava sola.

«Flap, flap i flap» feien les ales desesperades de l'Adela, mentre lluitaven contra la força de la tempesta.

Més «flap, flap i flap» fins que els mateixos núvols negres que havien descarregat llamps, trons i pedres es van anar aclarint i van obrir un passadís.

L'Adela se sentia perduda i amb molta por, però no podia deixar de volar. Així que, sense pensar-s'ho massa, va creuar el corredor d'entre els núvols.